надати своїй праци легкість і прозорість, так що ту його граматичну студию можна читати з правдивою приємностию і пожитком.

О. Макарушка.

В. Истринъ — Хронографъ Ипатскаго списка лѣтописи подъ 1114 годомъ (Ж. М. Н. П. 1897, XI, ст. 83—91).

Епізод Київської літописи під 1114 р. має дуже важне значіннє в словянській мітольоґії своїми ґльосами про Сварога і Даждьбога. Як відомо, невиясненим і суперечним питаннєм зістаєть ся, звідки взяли ся сї ґльоси, чи належать вони редакторови літописи, чи перекладчику хроніки Малялї. На жаль, замітка д. Істріна не дотикаєть ся сього питання (автор приймає, що ґльоси взяв редактор літописи готові — с. 91); він звертає увагу на питаннє, що має значити „хроноґраф“, на котрий при тім покликуєть ся літопись, цитуючи Ґеорґія Амартола й Малялю, та виставляє здогад, що редактор літописи користав з якоїсь компіляциї, титулованої хроноґрафом, і звідти зачерпнув свої цитати; се можливо, але лишаєть ся поки що гіпотезою, як признає сам автор. Він подає при тім порівняння текста Іпатського кодекса з кодексами перекладу Малялї – звістного архивського й виленської бібліотеки. *М. Г.*

А. Н. Пыпинъ — Исторія русской литературы, том I, Древняя письменность Спб., 1898 с. XII+484, Том II, Древняя письменность. Времена Московскаго царства. Канунъ преобразованій с. VI+566.

Історії російської літератури, котра-б обіймала її цілість від найдавнійших початків письменства і доходила до найновійших часів, а при тім відповідала би вповні вимогам сучасної науки, доси не було. Те, що доси було, лишаючи вже на боці старі й давно вже застарілі праці Шевирьова, Полевого і т. и., були більше або меньше добрі підручники з характером більше шкільним, ніж справді науковим; тай то найліпші з тих підручників були неповні (Порфірєв урвав на Катерині II, Ґалахов дійшов ледви до Пушкіна), а надто відзначали ся або хибною з наукового погляду основою (Ґалахов міряв нпр. стару руську літературу естетичним ліктем!), або сухим, важким викладом. Ще найяснійший і найбільше прозорий вийшов підручник Німця Райнгольда, написаний по німецьки і призначений для познайомленя Европи з цілістю розвою російської літератури; тількож сей підручник з наукового погляду наскрізь не самостійний, отже про сповненє вимог справдішньої наукової історії літератури тут не може бути й мови.

Сему бракови має зарадити і в значній части зараджує нова праця А. Н. Пипіна, котрої титул ми виписали в заголовку. В чотирьох томах,

hrushevsky.nbuv.gov.ua